

Ernest Mandel

Socialism eller nyliberalism?

(februari 1993)

Baserad på en föreläsning som Mandel höll vid New York Marxist School den 21 februari 1993. Texten publicerades något förkortad i **Bulletin in Defense of Marxism**.

Sedan mitten av 1970-talet har kapitalet fört en global offensiv mot arbetarna och de arbetande massorna i tredje världen. Denna offensiv uttrycker en kraftig försämring av styrkeförhållandena på arbetarnas bekostnad. Den har objektiva och subjektiva rötter.

De objektiva rötterna består i huvudsak av den kraftiga ökningen av arbetslösheten i de imperialistiska länderna, från 10 miljoner till minst 50 miljoner, om inte fler. All officiell statistik är statlig statistik, och den är helt igenom falsk. I tredje världen länder är åtminstone 500 miljoner arbetslösa. För första gången sedan andra världskrigets slut stiger arbetslösheten även i de byråkratiserade postkapitalistiska samhällena.

De subjektiva rötterna ligger huvudsakligen i de organiserade arbetarnas och massrörelsernas totala misslyckande att motstå den kapitalistiska offensiven. I många länder har dessa organisationer till och med gått i spetsen för den: Frankrike, Italien, Spanien och Venezuela, bara för att nämna några. Detta har utan tvekan gjort motståndet mot den kapitalistiska offensiven svårare.

Men med allt detta sagt ska man inte underskatta den konkreta effekten av den pseudo-liberala – i verkligheten nykonservativa – ekonomiska politiken för världsutvecklingen. Denna politik, som kodifierats av Internationella valutafonden och Världsbanken, och symboliseras av regeringarna Thatcher och Reagan samt deras många efterföljare i tredje världen, har varit en fullkomlig katastrof.

Under förevändning att prioritera monetär stabilitet, inflationsbekämpning och balanserade budgetar har de sociala utgifterna och utgifterna för infrastrukturen blivit hänsynslöst nedskurna. Detta har resulterat i en världsomfattande ökning av social ojämlikhet, fattigdom, sjukdomar och miljöhot. Ur makroekonomisk synvinkel är det alltmer kontraproduktivt och irrationellt. Ur en makrosocial synvinkel är det oförsvarligt och motbjudande. Det får alltmer omänskliga resultat som hotar den mänskliga rasens överlevnad.

Jag borde framhålla den fundamentala cynismen hos den nykonservativa ideologiska offensiv som åtföljer den konservativa ekonomiska politiken. De nykonservativa säger att de drastiskt vill minska statsutgifterna. I själva verket har statsutgifterna aldrig varit så höga som under de nykonservativas styre under 1980-talet och det tidiga 1990-talet. Vad som verkligen hände var en övergång från sociala och infrastrukturella utgifter till militära utgifter, som för den perioden kan uppskattas till 3 biljoner dollar, och subventioner till företag. Borgandet för bankrutta och nästan bankrutta finansinstitut som spar- och lånekassorna i USA, liksom de stora räntebetalningarna på den brant stigande skuldsättningen, hör till den kategorin.

De nykonservativa säger att de står för universella mänskliga rättigheter, men med tanke på de oundvikliga massreaktionerna mot denna antisociala politik, underminerar och attackerar i själva verket de nykonservativa regeringarna de demokratiska friheterna i allt högre grad: fackföreningsfrihet, aborträtt, pressfrihet, rörelsefrihet. De skapar ett gynnsamt klimat i vilket högerextrema tendenser – rasism, främlingsfientlighet, ren nyfascism – kan uppstå.

Tredje världens fattigdom

Den globala fattigdomstillväxten är katastrofal. I tredje världen har den blivit en historisk katastrof. Enligt officiell FN-statistik har mer än 60 länder med sammantaget över 800 miljoner invånare drabbats av en absolut minskning av nationalprodukten per capita mellan 1980 och 1990. I de fattigaste av dessa länder är denna nedgång i storleksordningen 30-50%. För de fattigaste skikten av dessa länders befolkningar pendlar siffran runt 50%. I Latinamerika var 1950 nationalprodukten per capita 45% av den i de imperialistiska länderna. År 1988 föll den till 29,7%.

Årtionden av en modest ökning av den offentliga välfärden utplånades inom några år. Vad detta innebär konkret kan illustreras med exemplet Peru. Enligt *New York Times* är mer än 60% av befolkningen i Peru undernärd, 79% lever under fattigdomsgränsen, vilken helt godtyckligt är fastställd till 40 dollar i månaden. Även högskoleutbildade tjänstemän tjänar endast 85 dollar per månad. Detta är inte tillräckligt för att betala för bilparkering under en månad i det landet.

Om man tar hänsyn till den sociala differentieringen inom tredje världens länder blir situationen ännu mer katastrofal. De fattigaste invånarna i det fattigaste landet har idag ett dagligt matintag som motsvarar det i ett nazistiskt koncentrationsläger under 1940-talet. En rapport från FNs Världshälsoorganisation som utarbetades för en konferens i december 1992 uppskattar att en halv miljard människor lider av kronisk hunger och därutöver lider flera hundra miljoner människor av säsongsbunden undernäring. Nästan 800 miljoner människor i tredje världen lider av hunger. Om man till den siffran lägger antalet hungriga i de postkapitalistiska och imperialistiska länderna når man upp till nästan en miljard människor som idag lider av hunger. Och detta samtidigt som en helhetssituation existerar med överproduktion av livsmedel.

I norra Brasilien har en ny ras av pygméer uppkommit, med en genomsnittlig längd som är 35 centimeter lägre än den genomsnittliga invånaren i Brasilien. Den borgerliga härskarklassen och dess ideologer karakteriserar detta folk genom att kalla dem råttmänniskor. Denna karakterisering är fullkomligt avhumaniserande, påminnande om nazisterna, och har mycket dystra konsekvenser. Ni vet vad som görs med råttor.

Det finns en utbredd undernäring som innebär en otillräcklig konsumtion av vitaminer, mineraler och animaliska proteiner. Framförallt kvinnor och barn har dessa brister. Resultatet blir att barn i tredje världen löper 20 gånger större risk att dö eller ådra sig allvarliga sjukdomar än barn i de imperialistiska länderna.

Barnens öden symboliserar en stegring av barbariet i tredje världen. Detta är inte en framtidsfråga; där har barbariet redan börjat i stor skala. Enligt statistik från UNICEF dör 16 miljoner barn varje år av hunger eller botbara sjukdomar i tredje världen. Det innebär att det vart fjärde år sker lika många dödsfall bland barn som alla dödsfallen under andra världskriget, Auschwitz, Hiroshima och den bengaliska svälten tillsammans. Varje fyra år är ett världskrig mot barn. Där har ni världens verklighet med imperialism och kapitalism i ett nötskal. Dessutom dör 20% av flickorna i Sydasiens före fem års ålder, 25% dör före 15 års ålder. Barnmord på flickor växer från år till år, i kombination med massiv användning av barnarbete under slaverilikhande förhållanden.

Växande ojämlikhet

De katastrofala följderna av den nykonservativa finanspolitiken är på inget sätt begränsade till länder i tredje världen eller till levnadsvillkoren för massan av invånarna i postkapitalistiska samhällen. De har långsamt, men omisskännligt, börjat utökas också till de imperialistiska länderna. Beroende på vilken källa man använder så lever mellan 55 och 70 miljoner

människor i dessa länder under fattigdomsgränsen. Ett dualistiskt samhälle utvecklas, med ett växande antal sociala grupper som i mindre grad eller inte alls tas omhand av det sociala skyddsnetet: de arbetslösa, tillfällighetsarbetare, människor som lever på understöd, ensamstående mödrar med många barn, demoraliserade småbrottslingar: dessa är några av de delar som tillsammans utgör underklassen.

Här följer bara ett exempel som är mycket talande, mycket sorgligt och mycket upprörande. I hjärtat av vad som historiskt har varit det revolutionära Paris, där fem stora revolutioner har börjat, väntar varje dag tusentals invandrare, arbetare och tillfälliga arbetare på anställning. Ibland lyckas de, ibland inte. De saknar all form av social trygghet, de är utan uppehållstillstånd. De konkurrerar sinsemellan för att få arbeta för en spottstyver, eftersom en spottstyver alltjämt är högre än vad de kan få i sina egna länder.

Situationen i USAs getton är typisk för denna utveckling. Ungdomsarbetslösheten i gettona uppgår till 40% och de flesta av dessa ungdomar har inte något hopp alls att hitta ett jobb i framtiden. Samma fenomen har spridit sig i en mer begränsat omfattning till flera sydeuropeiska länder och Storbritannien. Privatiseringen framhäver dessa trender.

Medan reallönerna faktiskt sjönk i USA, har antalet människor med bruttoårsinkomster på en miljon stabila dollar stigit sextiofaldigt. Antalet människor som tjänar mellan 60.000 dollar och 1.000.000 dollar har ökat från 78.000 till 2 miljoner, men det finns bokstavligen inte en enda arbetare bland dessa nyrika.

De rika blir rikare

De perversa effekterna av den nykonservativa politiken på världsekonomin är också uppenbara. Både den växande fattigdomen i tredje världen och u-landifieringen av befolkningsdelar i de imperialistiska länderna utgör en av de viktigaste bromsarna för någon betydande expansion av världsekonomin.

Tredje världens skuld har lett till den perversa och skandalösa utvecklingen med ett nettokapitalflöde som går från söder till norr, med de fattigaste delarna av de fattiga länderna som subventionerar den rikaste delen av de rika länderna. Man skulle på ett cyniskt sätt kunna säga att det är vad kapitalismen handlar om. Likväl är det i den här dimensionen och omfattningen åtminstone ett nytt fenomen under 1900-talet.

Detsamma gäller för den negativa utvecklingen av bytesförhållandet och mellanhändernas roll i världens prisstruktur. Det är i stort sett okänt att den näst största kontingenten av tredje världens export efter olja är kaffe, som vi alla dricker. Vid denna tidpunkt är kaffe relativt billigt för västerländska konsumenter. Ett skålpund kaffe kostar runt 5 dollar i västvärlden. Arbetarna som producerar kaffet får 30-50 cent per dag. Resten tas av mellanhänder.

Den största faran med u-landiseringen i söder, öster och väster är spridningen av typiska fattigdomsrelaterade epidemier som kolera och tuberkulos, vilka antogs vara utplånade. Det illavarslande aidshotet är också fattigdomsrelaterat. Den tidigare ledaren för Världshälsorganisationens anti-aidsprogram förutspår att 100 miljoner människor kommer vara hiv-infekterade i slutet av detta århundrade, varav 25% kommer att bli sjuka och dö; 85% av dessa dödsfall kommer att inträffa i tredje världen.

Detta är inte ett resultat av några kulturella eller etniska särarter, utan beror på brister i utbildning, förebyggande hälsovård och renhållning. Samtidigt har 7 miljarder dollar spenderats i kampen mot aids sedan början av epidemin. Endast 3% av denna summa har spenderats i tredje världen, där 85% av de hiv-smittade människorna lever. Det är naturligtvis självmordsbenäget att anta, även för den kapitalistiska klassen, att epidemin inte kommer att nå även de imperialistiska länderna.

Under dessa omständigheter uppmanar påven till att kampen mot aids ska inskränkas till självbehärskning och individuell kyskhet, och att motsätta sig användningen av kondomer och p-piller är helt oansvarigt. Den nykonservativa politikens nedskärning av hälso- och utbildningsbudgetar på alla håll verkar likväl oansvarigt och självmordsbenäget. De övergripande effekterna är lika ekonomiskt motbjudande som de är socialt motbjudande.

”Marknadsekonomi”

I alla universitetsfakulteter som behandlar utvecklingspolitiken, i alla världens länder, ses det som en självklarhet att utbildning, hälsovård och infrastruktur är de mest produktiva investeringarna. Men om man går tvärs över korridoren till den gren av nationalekonomin som kallas offentliga finanser, så hör du plötsligt att en balanserad budget är viktigare än investeringar i utbildning, hälsovård och infrastruktur, och att det måste göras hänsynslösa nedskärningar i dessa budgetar för att stoppa inflationen.

Det bör framhåvas att den pseudo-liberala, nykonservativa politiken tillämpas inom ramen för den kapitalistiskt dominerade världsekonomin. Två viktiga slutsatser kan dras från denna grundläggande realitet.

För det första är mycket av orerandet om den så kallade marknadsekonomins påstådda överlägsenhet bara struntprat. Marknadsekonomi i dess renaste eller nästan renaste form finns inte och har aldrig funnits någonstans.

För det andra, en alternativ ekonomisk politik som tillämpas inom samma ram, likt den ny-keynesianska politiken som nu föreslås av ett växande antal internationella institut och ledande kapitalister, kommer inte att leda till någon grundläggande förändring av alla dessa hemiska realiteter. För att ta ett exempel: den enorma teknologiska efterblivenheten som läggs på tredje världen genom imperialistiska medel innebär att även om den delen av världen endast konsumerar 15% av världens totala energiförbrukning måste den spendera 5-6 gånger mer energi per dollarns värde av nationalprodukten än de rikaste länderna.

Därmed uppstår frågan, behöver vi inte ett grundalternativ både till den pseudo-liberala politiken och till hela det kapitalistiska systemet i alla dess varianter för att få till en kvalitativt bättre värld än den nuvarande? Mitt svar är naturligtvis ja. Det är därför vi behöver socialism, och det är därför jag är och kommer att förbli en socialist.

Mänskligheten står inför skrämmande hot mot dess fysiska överlevnad: nukleär, kemisk och biologisk krigsföring, traditionella masskrig som kan bli till kärnvapenkrig genom bombningar av kärnkraftverk med konventionella vapen, växande risker för miljöförstöring som exemplifieras av växthuseffekten och ozonhålet, förstörelse av tropiska skogar, ökenspridning i stora delar av Afrika och Asien, och de kumulativa effekterna av epidemiska katastrofer.

Många har ställt frågan, ”Är det inte redan för sent? Är inte domedagen oundviklig? Kommer mänskligheten att kunna överleva de kommande 50 åren?” Vi tror inte att människan är dömd. Detta är inte önsketänkande eller ren intuition. Det är en tro som baseras på solida vetenskapliga data och den fortlöpande dynamiken inom vetenskaplig forskning.

Bara ett exempel: det finns ett konkret, seriöst tillvägagångssätt för att helt vända ökenspridningen i Afrika; att bevattna öknen för att åter göra den till en rik livsmedelsproducerande region som den var fram till för 1500 år sedan, att inspirera invånarna att tillämpa naturbevarande jordbruksteknik för att byta från kommersiella grödor till grödor som ger dem möjlighet att livnära afrikanerna på ett sunt sätt. Effekten som ett grönt, trädbevuxet Sahara skulle ha på världens klimat vore riktigt fantastisk.

Problemet som skall lösas i detta fall är inte teknologiskt, naturligt eller kulturellt. Det är socialt. För att denna lösning skall tillämpas behöver man en samhällsordning där det sociala

och ekonomiska beteendet inte bestäms av girighet, begäret att samla personlig rikedom oavsett övergripande sociala och ekonomiska kostnader, och där kortsiktig pseudo-rationalitet inte får ersätta långsiktig rationalitet. Vi måste lägga makten i händerna på sociala krafter som kan förhindra individer, klasser och större klassfraktioner från att påtvingas på samhället sin vilja. Makten måste ligga i händerna på arbetande människor som är villiga att låta solidaritet, samarbete och generositet råda med demokratiska medel framför kortsiktig egoism och oansvarighet.

Det är inte en fråga om medvetenhet. De som har makten, de rika kapitalisterna, är inte dumma. Många av dem är till exempel fullt medvetna om de ekologiska farorna. De försöker ta hänsyn till dem, de inkluderar dem i sin ekonomiska planering och projektering, men under konkurrenstrycket tvingas de att agera på ett sådant sätt så att det övergripande hotet kvarstår.

Vissa säger att vetenskap och teknologi har utvecklat en egen oemotståndlig logik, och att en okontrollerad utveckling av vetenskap och teknologi leder mänskligheten till randen av utrotning, men detta är inte rätt sätt att se på saker och ting. Detta är vad man enligt marxistisk filosofisk terminologi kan kalla reifierat tänkande. Vetenskap och teknologi framställs som krafter skilda från de människor som kontrollerar dem. Men detta är felaktigt.

Arbetardemokrati

Vetenskap och teknologi har ingen makt som är oberoende av de sociala grupper som uppfann dem, använder dem, och anpassar dem till sina intressen efter eget behag. Den centrala uppgiften är att underställa vetenskapen och teknologin under en medveten social kontroll utifrån den stora majoritetens människors intressen som är demokratiskt fastställda. Att befria dem från särintressenas underkastelse, vilka missbrukar dem oberoende av den människorasens långsiktiga intressen. För detta ändamål måste samhällets organisation och struktur självt utsättas för en demokratiskt fastlagd medveten kontroll.

Vad socialism i slutändan handlar om är att erövra mänsklig frihet för att största möjliga antal ska kunna bestämma över sitt eget öde inom livets alla viktiga delar. Detta gäller i första hand alla löntagare, som lever under det ekonomiska tvånget att sälja sin arbetskraft och som idag representerar en människomassa som är större än den någonsin varit tidigare. Det finns nu mer än 1 miljard löntagare.

De som försvarar ett minoritetsstyre över denna frihet – för att dessa löntagare på ett demokratiskt sätt ska vara fria att besluta vilka prioriteringar som skall tillämpas på produktionen och sättet på vilket man producerar och distribuerar – de som säger att denna frihet borde underordnas styret av marknadslagar, de rikas styre, experters styre, kyrkornas styre, statens styre eller partiets styre, tar på ett arrogant sätt för givet, att deras kunskap och deras visdom är felfri, samt underskattar massornas kapacitet att mäta sig med dem eller gå om dem. Vi förkastar dessa påståenden som är empiriskt ogrundade och moraliskt motbjudande, och som leder till alltmer omänskliga konsekvenser.

Vi delar Marx' uppmaning om att undervisare i sin tur måste utbildas. Endast massornas demokratiskt organiserade självverksamhet kan uppnå detta. Socialismen är en samhällsordning i vilken dessa massor fritt bestämmer över sitt eget öde.

För att förstå hur världen ser ut idag måste vi betrakta den på ett sätt som skiljer sig från vad man vanligtvis läser i tidningarna eller ser på TV. Folk börjar slå tillbaka.

I Uruguay har folket precis avfärdat privatiseringen av teleoperatören med 74% av rösterna i en folkomröstning. Brittiska gruvarbetare och italienska arbetare har på ett mycket bra sätt reagerat mot den åtstrammingspolitiken som deras regeringar försökt trycka i halsen på dem. Båda grupperna har strejkat mot denna åtstrammingspolitik. I Tyskland har vi bevittnat en

mycket hjärtvärmande radikal reaktion bland ungdomar mot ökningen av främlingsfientlighet, rasism och nyfascism.

Detta skiljer sig helt från det som hände i slutet av 1920-talet och i början av 1930-talet. Vid den tiden erövrade nazisterna gymnasierna, universiteten – ungdomen – långt innan de erövrade den politiska makten. Idag ingriper massan av unga mot främlingsfientlighet, rasism och nyfascism medan politiska partier rör sig åt höger.

Det mest glädjande exemplet är Brasilien, där arbetarklassen kämpar mot en korrupt reaktionär regering. Jag är ganska pessimistisk, jag tror inte att de kommer vinna, men en prövning för den borgerliga makten har åtminstone visat sig vara möjlig i det sjunde största landet i världen, där det nu finns mer industriarbetare än i Tyskland 1918.

Det finns dock en alvarlig sida av världsbilden, och den är att många av dessa rörelser i allmänhet är enfrågorörelser och är diskontinuerliga på grund av bristen på en alternativ samhällsordning.

Socialism

Över hela denna världsutveckling svävar vad vi i min rörelse kallar den världsomfattande krisen för socialismens trovärdighet. Arbetare har inget förtroende alls för stalinismen, poststalinismen, maoismen, eurokommunismen eller socialdemokratien.

Under dessa omständigheter är ingen av de två grundläggande sociala klasserna, kapitalet och arbetarna, förmögna att på kort eller medellång sikt genomföra sin historiska lösning på världskrisen. Kapitalisterna kan det inte av objektiva skäl eftersom arbetarklassen är alltför stark. Den är mycket starkare än den var på 1930-talet. Men arbetarklassen kan inte heller lösa den här världskrisen därför att den inte har någon tro på en alternativ samhällsordning.

Så vi står inför en utdragen kris, vars resultat i detta skede är oförutsägbart. Vi måste kämpa för ett resultat som är till förmån för arbetarklassen, till förmån för socialismen, till förmån för mänsklighetens fysiska överlevnad. Eftersom det är det riktiga valet i dag. Inte socialism eller barbari, utan socialism eller den mänskliga rasens fysiska utrotning.

Jag anser att den viktigaste uppgiften för oss alla socialister är tredelad.

För det första, att villkorslöst försvara alla krav från massorna över hela världen som motsvarar deras behov såsom de ser dem, utan att underordna detta stöd några prioriteringar av politisk natur eller något specifikt maktsystem. Vi måste återgå till exemplet som arbetarrörelsen satte under sin inledning och under sin största tillväxt från slutet av 1880-talet fram till första världskrigets slut.

Socialister hade två viktiga mål vid den tiden: åttatimmarsdagen och allmän rösträtt, och de utgick inte från frågan: Hur ska vi förverkliga det, i vilken form av makt, i vilken form av regering? Nej, de sa att dessa är den mänskliga frigörelsens objektiva behov, och vi kommer att kämpa för dem med alla möjliga och nödvändiga medel och vi får se vad resultatet blir.

I vissa länder erövrades åttatimmarsdagen genom generalstrejker. I andra länder förverkligades den genom regeringar som kan betraktas som arbetarregeringar. I andra gavs den av bourgeoisien i form av en eftergift till den kraftfulla arbetarrörelsen, i ett försök att på så sätt förhindra den från att genomföra en revolution. Men det är utan betydelse. Den verkliga sanningen var att åttatimmarsdagen infördes, som Marx och Engels påpekade, i arbetarklassens objektiva intresse, och det är anledningen till att man inte ska underordna kampen för sådana krav under på förhand fastställda maktsystem.

Jag har många gånger påmint kamraterna om den stora taktikern Napoleon Bonapartes berömda formel, som Lenin citerade mycket gillande, ”Börja först kampen, och sedan får vi

se”. Det viktiga är att påbörja kampen; vad som följer beror på styrkeförhållandena, men själva kampen ändrar styrkeförhållandena.

Den andra uppgiften för socialister och kommunister idag är grundläggande socialistisk utbildning och propaganda. Mänskligheten kan inte räddas utan att ersätta det nuvarande samhället med ett fundamentalt annorlunda samhälle. Man kan kalla det vad du vill, etiketten gör ingen skillnad men dess innehåll måste preciseras, innehållet i socialismen som den kommer att accepteras av massorna. Efter de katastrofala erfarenheterna av socialdemokratins, stalinismen och poststalinismen kan idén om socialism endast handla om radikal frigörelse, med en dimension av radikalfeminism, radikalt försvar av miljön, radikalt antikrigs-pacifistiskt medvetande, politisk pluralism och total identifiering med mänskliga rättigheter utan undantag. Socialismen kommer att accepteras endast om den anses vara radikalt frigörande i världsskala utan undantag.

Det tredje villkoret för att lösa den fruktansvärda krisen med socialismens trovärdighet är att åter förena socialism och frihet. Bourgeoisien har gjort ett fruktansvärt strategiskt misstag när de höjde frågan om mänskliga rättigheter mot socialister världen över. Detta kommer att bli en bumerang som slår tillbaka om och om igen. Men för att det ska ske måste en återförening av socialism och människans frihet vara fullkomlig.

I mitten av 20-talet innehöll den italienska arbetarrörelsens traditionella sång Bandiera Rossa dessa underbara ord, ”Länge leve kommunismen och friheten!”

Ett av stalinismens, poststalinismens och socialdemokratins allvarligaste brott har varit att provocera fram den historiska skilsmässan mellan dessa två värden. Vi måste återkomma till det.

I USA i mitten av 20-talet dömdes två anarkister, antikommunister – de hade absolut ingen sympati för kommunismen – Sacco och Vanzetti, till döden av den reaktionära borgerliga regeringen. Deras sak togs upp av USAs kommunistiska parti och av Kommunistiska internationalen. Det faktum att de var anarkister, antikommunister, gjorde inte någon skillnad alls. Jag säger med stolthet att vår kamrat James P. Cannon spelade en betydande roll i att organisera den världsomfattande kampanjen för dessa två anarkister. Det är den traditionen som vi måste återgå till utan inskränkningar.

Den som begår brott mot de mänskliga rättigheterna under vilken förevändning i vilket land som helst bör fördömas av vår världs socialister och kommunister. Det är förutsättningen för att återupprätta förtroendet bland massorna inför vår rörelse. När det förtroendet återställs får vi en moralisk makt, ett moralisk erkännande, en moralisk styrka som har 10 gånger mer slagkraft än alla vapen som kapitalisterna kontrollerar.

Till försvar för marxismen

Jag vill kunna berätta för mina vänner på New York Marxist School att de gör helt rätt i att stå upp för marxismen och att inte på minsta sätt ge efter för det antimarxistiska trycket som finns runt omkring oss. Vissa är öppna, vissa är mer diffusa, men de finns alla omkring oss.

Marxismen är det bästa som har hänt det sociala tänkandet och handlandet under de senaste 150 åren. De som förnekar det, de som gör marxismen ansvarig för den stalinistiska kontrarevolutionen, för det socialdemokratiska stödet till kolonialkrig, är antingen okunniga eller avsiktliga lögnare. Marxismen har gett mänskligheten två grundläggande erövringar som vi måste försvara, och med vissheten och självförtroendet om att vi försvarar en god sak.

Marxismen är vetenskapen om samhället. Den är en samlad förståelse om av vad som har pågått under de senaste 200 åren, kanske mycket längre än så, på grund av en enorm mängd

empirisk information och utan något värdefullt, till och med delvis värdefullt, alternativ bland de sociala vetenskaperna.

Vi gör inga förutsägelser om framtiden. Den enda vetenskapliga formen av marxism är öppen marxism. Marxismen, som Marx själv sade, innehåller ett konstruktivt tvivel. Allt förblir öppet för omprövning, men bara på grund av fakta. De som gör detta på ett oansvarigt sätt utan att ta fakta i beaktande, de som kastar bort detta enorma verktyg för att förstå världens verklighet i utbyte mot ren skepsis, irrationalitet, mystifikation eller mytologi tjänar inte något positivt syfte.

Lika viktig som marxismen är som vetenskap, lika viktig är den andra grundläggande komponenten, och det är dess moraliska komponent. Marx formulerade det själv på ett mycket radikalt sätt. Från sin ungdom fram till slutet av sitt liv vacklade han inte för en minut från definitionen av vad han kallade det kategoriska imperativet.

Det handlar om att kämpa mot varje tillstånd där människor är föraktade, alienerade, exploaterade, förtryckta eller förnekade den grundläggande mänskliga värdigheten. Oavsett vad förevändningarna är för att rättfärdiga ett sådant förnekande måste vi motsätta oss det villkorslöst.

Det finns inget bättre sätt att vara en bra människa i denna värld än att ägna sitt liv åt denna stora sak. Det är därför framtiden tillhör marxismen.

Översättning: Jesper Sydhagen